

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 180 Lei
Pe jumătate 90 Lei
În America pe un 2 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI”, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Ce sânt posturile?

Iată ce învățături frumoase tipărește unul dintre cei mai de frunte mireni pe cari îi are țara noastră:

Posturi sânt mai multe pe an după vechiul așezământ. Odată oamenii noștri cu adevărată credință creștinească folosiau aceste săptămâni înaintea serbărilor pentru curățirea sufletului prin fapte bune, prin milostenii, prin rugăciuni neconținute. Se gândiau oamenii pe atunci, nu numai la schimbarea unui fel de mâncare cu altul, care, dacă este bine gătit, poate să fie mai gustos decât celalalt, ci la înțelesul acestui post. Dacă ne oprim noi dela unele plăceri ale mâncării, e din două pricini: întâiu pentru că astfel, prin mica noastră suferință, cinstim și răsplătim cât de puțin măcar din milostiva suferință a Dumnezeului care s'a coborât din cer și a pătimit ca om pentru mântuirea noastră ori din a sfinților mucenici și, al doilea, pentru a ne curăți prin lămurirea gândului în trupul neînbuibat, în vederea ceasului de bucurie al hramului.

Astăzi însă, cei mai mulți fac socoteala cu Dumnezeu cum și-ar face-o cu cârciumarul satului: au o datorie de păcate și cu oprirea dela plăcerile pântecului mai șterg o parte dintr'însa. Iar la furțisaguri, la beții — că doar sfântul rachi și cuvioasa țuică nu sunt de fruct, — la sudălmii, la bătaia nevastei și a copiilor, să te tot ții! Cu asta mai mult îți faci răs de poruncile lui Dumnezeu...

În post toată înfățișarea omului trebuie să fie alta. Să se gândească la greșelile lui și să fâgăduiască a nu le mai face. Să-și socoată lipsurile anului trecut și să se îndatorească față de dânsul că le va îndrepta. Să plângă asupra păcatelor sale și cu lacrimi amare să spele urma lor. *Desprețuind ispitele ce-i iese în cale, să caute creștinul a-și face suflet nou și nevinovat pentru ziua ori zilele de veselie nouă și nevinovată ale serbătorii.*

Dar ce poate fi mai desgustător decât cel plin cu bucate de post, cel mângăiat cu băutură pentru neajunsul postului, cel spurcat cu alte necurățenii peste necurățeniile lui, care așteaptă hramul, nu ca o răsplată ori ca un început pentru cinstita muncă nouă, ci ca un prilej ca să adauge altă băutură la aceea care l-a înrăit și l-a ticăloșit și

să-și umple foalele cu carne multă, după ce le-a umplut cu mâncările cele fără de carne!

Lui Dumnezeu nu-i trebuie pântecul tău, omule, ci sufletul tău. Dacă ești bolnav, dacă ai să pornești la muncă grea, dacă n'ai cum îți găti mâncarea de post care să te ție zdravăn, — și preotul te-ar deslega de păcat, și dacă nu te-ar putea deslega și cu vorba, în sufletul lui te-a iertat.

Dar nici el, nici ai tăi de-acasă, nici sătenii între cari trăiești, necum cine stăpânește lumea nu te pot ierta dacă-ți împovărezi și mai departe ticăloșul de suflet, care și așa geme supt povara relelor. *Numai înviați și noi, sântem vrednici a ieși întru întâmpinarea celui ce, înviind, a venit cu solie de înviere pentru omenirea întreagă, și numai după adevărate suferinți putem primi pe sfinții cari și ei au suferit.*

Neamul Românesc pentru popor

N. IORGA.

A zburat păsăruica. Cine-i vinovatul? În ziua de 3 Februarie, în gara din Vințul de jos, a sosit cu trenul de cătră Sibiu un coșcogeamite ovreu, rotofeiu și bineînbrăcat. El s'a dus la vagonul de bagaje și, scoțind de acolo o ladă mare și grea, umbla să o așeze la magazie. În timpul acesta jupânul a dat în vorbă cu magazinerul Țurcaș Petru, căruia fâgăduindu-i un bacșiș gras, i-a șoptit la ureche următoarele: Ascultă nene, mie trebuie să-mi sosiască, azi sau mâne, o ladă tot așa ca asta de către Arad. Iată ce-ți cer eu: schimbă lăzile între ele! Pe cea dela Arad mi-o dai mie afară, în loc de asta de acum, pe care o lași să meargă înapoi la Sibiu, la cancelaria vămilor. Dacă îmi faci schimbul precum cer, capeți dela mine zece miuțe, bani uscați!

Ovreul ce voia adică? Lui avea să-i vină de către Arad o ladă cu mătăsuri scumpe, dar în înțelesul legii nu putea să o scoată dela tren decât după ce ar fi fost vămuită la Sibiu. Mătăsurile au însă o vamă de totului tot mare și jidanul voia să scape de vămuită, prin schimbul de lăzi pe care îl cerea dela magazinerul Țurcaș. Însă Țurcaș a zăpsit gândul perciunatului și a vestit pe șeful gării de propunerea ce i-se face. Cu știrea șefului, a doua zi Țurcaș

se arăta că-i dă lui Rozenstein lada dela Arad și cerea răsplata. În timpul când ovreul număra bacșișul, șeful gării însoțit de un om al siguranței răsare ca din pământ și arestează pe Rozenstein. Acesta e trimis, cu mătăsuri cu tot, la parchetul din Alba-Iulia.

În Alba-Iulia i-se fac hărțile și e îndreptat mai departe spre Sibiu, sub paza unui temnițer. Ce se întâmplă în tren, ce nu se întâmplă, între Miercurea și Apold ovreul Rozenstein se face nevăzut și rămâne temnițerul, care se freacă la ochi, făcând pe somnorosul!

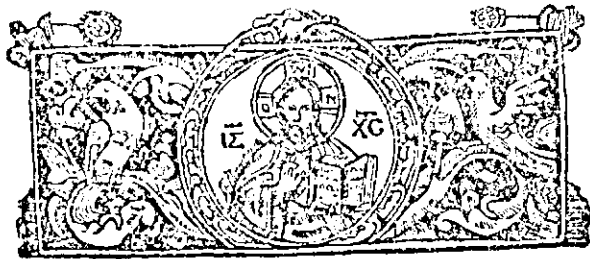
Va să zică: contrabandistul Rozenstein care umbla să înșele statul cu vre-o câteva sute de mii de lei, scapă de sub paza temnițerului și se tot duce, încât nici de nume nu i se mai aude.

Treaba iasă cam prost pentru paza sub care stau contrabandiștii și făcătorii de rele. Prea ușor zboară păsărici ca Rozenstein dela gara din Vințul de jos, care umbla să înșele statul, dându-i să vămuiască lemne de foc, în loc de mătăsă.

Mare cutremur de pământ în Italia. La Messina și Reggio din Calabria a fost în ziua de 7 Martie un mare cutremur de pământ, care a ținut 10 minute. S'au răsturnat case și s'au prăpădit și oameni.

Unde trăiesc oamenii mai mult? Zi-lele trecute a murit la Veza lângă Blaj Moș Aldea în vârsta frumoasă de aproape 100 ani. Într'adevăr, frumoasă viață. Dar la noi sunt puțini oameni cari ajung vârsta aceasta, și și mai puțini, cari o întrec. Nu așa în Bulgaria. Acolo trăiesc astăzi, după cele mai nouă socoți, nu mai puțin ca 3139 oameni, cari au trecut de o sută de ani. Medicii bulgari spun că pricina acestui trai îndelungat al poporului lor este traiul simplu pe care-l duc oamenii dela țară cari nu se nutresc decât cu pâine, legume și lapte acru, numit iaurt. A doua țară cu oamenii cei mai bătrâni este Turcia, unde locuitorii postesc tot atât de mult ca și în Bulgaria. Cel mai bătrân om al Turciei a fost Zara Ogo care a murit anul trecut în vârstă de 145 ani. În Bosnia găsim asemenea o mulțime de oameni bătrâni. Săptămânile trecute a murit acolo Malo Francisc în vârstă de 125 ani, și era pipaș moșul dela roată și nici beutura nu o desprețuia. În Spania trăiesc astăzi 357 oameni peste o sută de ani, în Italia 148.

Interesant e, că viață lungă n'au decât postelnicii și că cu cât trăiește cineva mai bine, cu atât i-se scurtează mai mult viața. Și lucrul se poate tâlmăci foarte ușor: o mașină căruia nu-i dai odihnă în veci, trebuie să se strice mai iute decât alta, care mai și odihnește din când în când.

Grăunțe sufletești

Părerea de rău

Picând dela pilda fiului rătăcit, am văzut că acest fiu nu numai că și-a cercat conștiința, ci i-a și părut rău de marele său păcat. Fără părere de rău abunăseamă că n'ar fi primit iertare dela tatăl său. Dar nu numai el, ci și alți păcătoși mari au făcut asemenea lui.

Cine nu-și aduce aminte de pildă de prorocul David? Știți ce a făcut el? I-a plăcut de soția generalului său Urie. Cum să o poată câștiga de muieră? L-a trimis pe Urie în rândurile prime ale ostașilor din războiu, iar după ce în forma aceasta a trebuit să moară, pe văduva lui a pețit-o și a luat-o de muieră. Iată însă că aude prorocul Nathan de marea fărădelege alui David, merge la el și îl stădește și amenință cu bătaia lui Dumnezeu. David își vine în ori, li paré rău de păcate, se aruncă la pământ, nu mai mănă și nu mai bea nimica, ci se roagă într'una: »Miluește-mă Dumnezeule, după mare îndurarea ta, și, după mulțimea milelor tale, șterge fărădelegea mea«, și »spirit înfrânt, inimă înfrântă și umilită Dumnezeu nu va urgisi«. (Psalm 50). Tot așa a făcut și Petru (Mateiu 26, 27) și Magdalena (Luca 7) și tâlharul de pe cruce (Luca 23, 40—43). Pe toți aceștia i-a durut sufletul că au păcătuit, și s'au scărbit din inimă de ceea ce au făcut, dreptaceea au și primit iertare dela Dumnezeu.

Sunt în schimb oameni, cari își bat piepturile, se vaietă, dau pe grozavu, cu un cuvânt se întrec în a-și dovedi părerea

de rău cu semne dinafară, înăuntrul lor însă nu simțesc nici o părere de rău. Unii ca aceștia sunt fărnici și nu pot primi iertare dela Dumnezeu.

Pentruca să vedem mai bine că ce fel de părere de rău trebuie să avem, voi aduce câteva pilde: Intr'o cameră a unei închisori se aflau odată doi robi, dintre cari nici unul nu mai fusese pedepsit până atunci. De aceea amândoi erau cât se poate de triști și plâneau și se tânguiau. Unul zise: »Ce mai rușine pe biet capul meu! Cum, păcatele mele, am putut ajunge până aici«. Al doilea zise: »Doamne, Doamne, ce amar am mai păcătuit! Cum mi-am putut uita într'atâta de poruncile Domnului!« Și unuia și altuia i-a părut rău de păcate. Celui dintâi însă i-a părut rău numai de aceea pentrucă prin fapta sa a ajuns la rușine și la nefericire. Așadară părerea lui de rău a pornit din motive de tot firești, naturale, de aceea se și numește *părere de rău naturală*. Această părere de rău însă înaintea lui Dumnezeu nu are nici un preț. Cu totul astfel s'a purtat robul al doilea. El și-a adus aminte, în nefericirea sa, înainte de toate de Dumnezeu cel peste fire, și-a adus aminte de poruncile călcate cu atâta ușurință. Părerea de rău a robului al doilea așadară a pornit din motive peste fire, și de aceea se și numește *părere de rău supranaturală*. Înaintea lui Dumnezeu numai această părere de rău are preț.

Părere de rău supranaturală a avut David, Petru, Magdalena și tâlharul de-a dreapta, de aceea i-a și iertat Dumnezeu. Părere de rău naturală au avut: Cain care a mai și desnădăjduit, Esau, care-l urea pe Iacob pentru darul pe care i-l-a dat Dumnezeu, în schimb însă și Dumnezeu l-a urit (Romani 9, 13), iară părerea de rău nu i-a ajutat nimica, cu toate că a căutat-o și cu lacrimi (Evrei 12, 17) Părere de rău naturală a avut faraonul Egiptului

căruia de câte ori îl pedepsea Dumnezeu îi părea rău că nu i-a slobozit pe Evrei din robie, dar îndatăce se sfârșiau pedepsele, iară se încăpățina. Aceeaș părere de rău a avut-o Iuda, după vinderea Domnului, și Paul pentru neascultarea sa, dar numai pentrucă și-a pierdut împărăția. Părere de rău naturală are un om care și-a pierdut averea în cărți, beuturi și blăstămatii; un tânăr care, în urma păcatelor sale săvârșite împotriva poruncii a seasa s'a umplut de o boală rușinoasă; o fată care pentru acelaș păcat s'a trezit că se află într'altă stare. Tuturor acestora le pare rău de păcatele lor, dar numai din motivul că și-au pierdut sănătatea, cinstea, averea, bunăstarea, poziția, dar nu pentrucă l-au pierdut pe Dumnezeu.

Celce vrea să facă o spovedanie bună să se nizuiască a-i părea rău de păcatele sale din motivul că l-a supărat pe Dumnezeu, că i-a călcat porunca, că s'a lipsit de raiu și s'a făcut vrednic de iad, că nu mai este fiu ori fiică alui Dumnezeu, și atunci părerea sa de rău va fi supranaturală și bună, și în schimbul ei va primi iertarea păcatelor sale.

Un tată era bolnav pe pat și și-a trimis cei doi copii ai săi la farmacie după medicină. Copiii se duseră numai decât cu gândul că, aducând medicina, vor putea alina durerile tatălui lor. În drum spre farmacie însă întâlniră un comediaș care purta o maimuță legată de lanț. Când văzură copiii maimuța, se luară după ea și, fără să-și dea seama, petrecură în răsete câteva ceasuri. În sfârșit își aduseră aminte de tatăl lor cel bolnav, și iute o luară la farmacie după medicină. Mergând cu medicina spre casă, băiatul cel mai mărișor zise: »Vai de mine, ce mai sfânt de bătaie o să mănăcăm noi pentrucă am întârziat atâta!« Bătaia ca bătaia, dar se părerea pe care i-am făcut-o noi tată! Bietul tată, cum ne va fi așteptat, iar noi i-am lungit suferințele, privind la maimuță«. Spunând acestea, copilul cel mic a început să lăcrămeze.

Foita „UNIRII POPORULUI“

Isus Christos și cei trei frați

— Povestea poporală grecească —

Au fost odată trei frați, care moșteniră trei bucăți de pământ.

Bătrânul lor părinte, le lăsă cu limbă de moarte vorba ca pământul să nu-l împartă, ci să-l lucreze pe rând câte unul din frați.

După ce bătrânul închise ochii, frații începură să se certe, care dintrînșii să capete pământul mai întâiu. Ajunseră de erau să se ucidă unul pe altul pentru pământul acela. Atunci veni Isus, în chip de moșneag și întrebă:

— Dece vă certați, copii? Cei doi frați mai mici răspuseră:

— Ista mai mare, vrea să se folosească numai el de pământ.

Atunci Isus le grăi: »Dăruiți pământul unei biserici și veniți cu mine, ca să vă dau fiecăruia ce dorește«.

Cei trei frați făcură așa, și porniră la drum cu moșneagul, fără să știe că era Isus Hristos. Pe drum dădură de un cuib de furnici, și fratele mai mare zise.

— Dacăși avea atâtea oi, nu mi-ar mai lipsi nimic.

Bătrânul li spuse:

— Atâtea oi au mai avut unii oameni și

tot n'au fost mulțumiți. Apoi rosti o rugăciune și mușuroiul de furnici se prefăcu într'o turmă de oi. După ce primi oile, Isus îi spuse: »Cine s'o apropie de stâna ta, să-i dai să mănânce carne de miel, brânză, iaurt, unt și ce-i mai vrea, și nu lasă câinii să-l muște«.

Ceilalți frați urmară mai departe pe Isus. Ajunseră la două ape curgătoare. Al doilea frate spuse.

— Dacăși avea o moară cu două pietri.. Și Isus îi răspunse.

— Au mai fost oameni cari aveau câte-o moară și tot nu erau mulțumiți. Ai să capeți moară, dar cine s'o abate pela moara ta, să-l îndestulezi cu ce ți-o cere.

Al treilea frate, umbliă mai departe cu Isus, un an întreg.

— Ascultă, îi grăi Isus, fraților tăi li-am dat ce au dorit, deci nu-mi ceri și tu să-ți dau ceva?

— Mi-e rușine să-ți spun, răspunse mezinul.

— Ba spune ce-ți dorește inima.

— Vreau să iau de nevastă pe frumoasa dintr'o mie.

Nenorocitul, îi răspunse Isus, asta tocmai s-a mărșit, acum de unde s'o luăm? Dece nu mi-ai spus mai dinainte?

Ei se așternură la drum, la nunta Frumoasei dintr'o mie. Isus seamănă la chip cu o rudă nuntașilor și neamurile nu știau că era Hristos. Cum văzură intrând pe cei doi, îi

poftiră la masă cu mare cinste: »poftim moșul la masă cu feciorul tău cel mândru«.

Oaspeții mâncară, băură și se veseliră iar neamurile își făceau de glume cu bătrânul și cu fiul său.

Atunci bătrânul zise:

— Aduceți-mi patru butuci de viță!

— Dar ce vrei să faci cu butucii, moșule?

— Am să-i pun în patru colțuri ale curtorului și au să rodoască struguri. Oamenii credeau și răsără de moșneag. Mâncară și dădură odihnei.

A douăzi dimineața, începură să-l năjească iar pe moșul:

— Pe ce ne prindem, răspunse moșul.

Rudele miresei propuseră să li-se tăie capul, dacă pierd prinsoarea, ori să dea cincizeci de drahme.

Dar bătrânul zise:

— Nu-mi trebuie mie capul vostru și cele cincizeci de drahme. Cerem de nevastă frumoasa dintr'o mie.

Era Sâmbătă seara și mirele aștepta să ducă novasta acasă, dar prinsoarea era făcută. Pe cuptor butucii rodiră struguri copti. Bătrânul luă mireasa și o dădu mezinului.

Porniră tustrei și ajunseră la o răscruce de drum. Tânărul zise: dacă mi-ași putea da aici un han, n'ași mai avea nimic de dorit.

Christos rosti o binecuvântare și se ridică ca din pământ, un han inzestrat cu de tot. Așa însurății deveniră proprietari.

Și acum vă întreb, care părere de rău vi-se pare mai bună și mai plăcută tatălui: a copilului celui mai mare care tremura numai de frica bății, ori a celui mai mic căruia îi părea rău că l-a supărat, năcăjit și chinuit pe tatăl său? Bine înțeles că a celui mai mic.

Ei bine, părerea de rău a copilului celui mai mic este pornită din dragostea cea mai desăvârșită față de tatăl său, de aceea se și numește *părere de rău desăvârșită*, sau cu un cuvânt latinesc, *perfectă*, pe când a celui mai mare arată o dragoste nu tocmai desăvârșită, ci mânecată mai mult din frica de bătaie, de aceea se și numește *părere de rău nedesăvârșită*, sau *imperfectă*.

O foarte minunată pildă de părere de rău desăvârșită ne povestește marele scriitor german Alban Stolz într-una din minunatele sale cărți: Un tată scrisese odată fiului său risipitor, căruia i-a plătit în ne-numărate rânduri datoriile făcute în beuturi și alte petreceri necinstite: »Fiule, eu mai am și alți copii, și ar fi o mare nedreptate, dacă i-ai scurta pentru ușurătatea ta, chiar de aceea trebuie să bagi de seamă, că eu nu-ți mai plătesc nici o datorie«. Amenințarea părintelui iubitor însă n'a avut nici o izbândă, pentru că la câteva săptămâni, îi sosește tatălui o telegramă, în care băiatul risipitor îi cere 60 de floreni, pe cari dacă nu-i capătă în vremea cea mai scurtă, își pierde și cea din urmă cinste și omenie. Ce să facă bietul tată? Dacă se ține de cuvânt, nimicește viitorul copilului său; în sfârșit dragostea de tată biruește, îi trimite banii ceruți însoțiți de următoarele șire: »Fiule, banii aceștia îi trag dela gura fraților tăi. Dar, ca să nu-i neîndreptătesc, m'am hotărât să nu mai beau nici un pahar de vin și să nu mai fumez nici o țigaretă, până nu voi putea cruța prin aceasta cei 60 de floreni, trimiși acumai ție«. Și așa a și făcut. Cea mai mare pedeapsă și cea mai mare sărăcie n'ar fi putut să-l

influențeze pe băiat întru atâta, ca această dragoste serioasă și nobilă a tatălui său. Și băiatul risipitor se hotărî din clipita aceea, drept pedeapsă a vinovăției sale și ca să arete tatălui său cât de serios are de gând să se întoarcă dela păcatele sale, că nu mai bea vin niciodată. Și s'a ținut de cuvânt.

Să ne aducem aminte, ce jertfă mare a adus pentru mântuirea noastră Isus, fiul lui Dumnezeu celui viu, când pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire s'a coborât din ceruri și s'a făcut om și a pătimit și s'a răstignit pentru noi, — și atunci vom putea trezi și noi în inimile noastre o părere de rău supranaturală și chiar perfectă, ceace ne va mântui cu siguranță, ca pe fiul risipitor din pilda de mai înainte.

Iuliu Maior.

Un mare păstor al bisericii apusene

Părintele Papa Leon al 13-lea.

În ziua de 3 Martie s'au împlinit cincizeci de ani dela încoronarea marelui Papă, Leon al XIII. Scriind ceva din viața acestui mare păstor, care a condus cu mare înțelepciune turma Mântuitorului nostru Isus Hristos un sfert de veac, nădăjduim că vom contribui și noi cât de cât la însuflețirea ce trebuie să o nutrească fiecare creștin catolic față de Sfântul Scaun Apostolic!

Înainte de a fi ales Papă, Leon al 13-lea, se numea Ioachim Pecci. S'a născut la Carpinetto, dieceza Anagni (Italia) în ziua de 2 Martie 1810 dintr'o familie veche, nobilă și foarte cinstită. Terminând liceul, a învățat advocăția și apoi sfânta teologie. Ca preot se osteni foarte mult pentru lăptirea cât mai mare a păcii creștine pe pământ. Așa s'a întâmplat în Perugia, un oraș cu vreo 20 mii de locuitori, că sub păstoria lui toate temnițele orașului erau goale!

În anul 1843 fu sfințit de vladică; în anul 1853 fu ales de cardinal; în ziua de 3 Martie 1878 în fața alor peste 20 mii de persoane

încoronat de papă, iar în anul 1903 încoronat cu coroana cerească!

Sub cărmuirea înțeleaptă a Papei Leon al 13-lea s'au șters legile satanice, din Germania aduse contra bisericii catolice! A nume guvernul necredincios a lui Bismarck a adus unele legi în anul 1873 prin cari voia să stărpească cu totul biserica catolică din Germania, luând toate drepturile vladicilor și preoților, numindu-i rebeli. Au fost închise toate școlile și seminariile teologice catolice. Mulți vladici și preoți au fost întemnițați, mulți scoși din țară! Au rămas peste o mie de parohii fără preot, deci fără mângăere sufletească, fără sfânta slujbă. S'au văzut atunci înmormântări fără binecuvântare preotească. Împlinitu-s'a atunci vorba sf. Scripturi: »Lipitu-s'a limba sugătorului de gâtjejul său pentru sete, pruncii au cerut pâine, nu este cine să-le frângă lor«. Această stare era de nesuferit. Poporul catolic strâns unit în jurul arhieriei sale a trimis 50 deputați în casa țerii cari, ajutați de sfaturile înțelepte ale Papei Leon 13-lea, au silit pe Bismarck să-și retragă toate legile contrare bisericii catolice!

Sub Leon al 13-lea au înaintat foarte mult științele creștine, luând sub ocrotirea sa toate școlile catolice din Belgia, Franța, Elveția și chiar și din America! A luptat foarte mult contra comerțului ce se făcea cu Negrii din Africa, cari erau vânduți ca niște vite!

Îvindu-se o ceartă mare între Spania și Germania cu privire la stăpânirea insulelor Caroline și fiind chemat judecător, în această afacere grea și primejdioasă, Papa Leon a lucrat cu atâta înțelepciune încât atât Spania cât și Germania au rămas foarte mulțumite!

A înființat peste 250 de vladicii nouel! El a dat putere de viață sinoadelor provinciale ale bisericii unite din anul 1882 și din anul 1900, asigurând Românilor uniți autonomia bisericească.

S'a îngrijit foarte mult de misiunile sfinte. Zelul lui în propovăduirea Cuvântului evanghelic printre păgâni e strălucitor, înființând multe vicariate apostolice prin China, Japonia și prin țările sălbatice ale Africii!

După cinci ani dela întâmplarea asta și Christos își puse un mintea vechiu de țaran și porni la drum, ca cerșetor. După un drum lung ajunse la stână. Ciobanul îl văzu, îi ieși înainte și-l întrebă în batjocură.

— Ți-ar trebui ceva moșule? Ce poștești lapte, ceva iaurt? Nu-i așa?

— Nu vreau decât puțină brânză.

— Crede moșule! Drum bun!

— Să se prefacă iar oile în furnici. Și oile se prefăcură în furnici. Gângăniile dădură să se năpustească asupra lui Isus, dar el se făcu nevăzut, prefăcându-se în aer.

Christos se duse apoi, ca moșneag, la moara celui de-al doilea frate. Îi ieși înainte morărița și-l întrebă ce poștește. Ași vrea numai să-mi coci o turtă în cenușe. Morăreasa îi întoarse spatele.

— Apoi dac'oi sta să coc turte la căți trec pe aici...

— Dar Christos voise numai s'o încerce.

— Să se aleagă praful de moara voastră. Și moara se prefăcu în țândări și 'n pulbere.

Apoi Isus se duse la mezin. Frumoasa dintr'o mie îl zări de departe și-i ieși întru întâmpinare.

— Hai moșule de te odihnește și-i rămâne la noi peste noapte.

Nu pot, fata moșului, zise Isus prefăcându-se că-i olog. Frumoasa dintr'o mie îl luă de braț, ca să-l aducă încet în crășmă dar nu putu să-l urce scara. Barbatul ei, trebă-

luia în livadă; avea de lucru cu vitele și cu plugul. Dar când îl zări pe moșneag, lăsă plugul și vitele în voia Domnului, alergă și prinse pe bătrân de celălalt braț și așa, împreună cu nevastă-sa, îl duseră în casă.

Bătrânul îi grăi: du-te de-ți așază plugul și du vitele în grajd. Apoi vină să stăm împreună. Ce aveți de mâncare?

— Ciorbă de varză, zise el. Dar nu vre să tăiem un pui?

— Nu, dragii moșului, mâncăm ciorba pe care o aveți gătită. Să așezară la masă și prânzără. După prânz îl întrebă pe moșneag de unde vine.

— Din Constantinople, dela Smirna zise el și mai numi și alte orașe. Dar mâinile bătrânului erau numai o umflătură peste tot. Frumoasa dintr'o mie îi întrebă:

— Moșule, dar nu se poate găsi ceva ca să-ți lecuiești mâinile?

— Ori cât am umblat, n'am găsit leac. Mi s'a spus că trebuie să mă duc la o păreche de însurați cari se iubesc și cari au un singur copil. Copilul acela trebuie să-l arunce în foc, să se facă cenușe; cu cenușa ceea, dacă mi-oiu freca mâinile, mă pot tămădi de umflături.

Frumoasa dintr'o mie și bărbatu său aveau un singur prunc. Ea aprinse focul în cuptor, și împinse copilul înăuntru. Pruncul rămase acolo un ceas. Apoi bărbatu său îi spuse: »Du-te și vezi dacă copilul a ars«. Ea dădu la doparte capacul și văzu copilul neatins. Ea spuse bār-

batului: că pruncul era viu și sănătos. Bărbatu său se răsti la dansa:

— N-ai făcut focul bun. Du-te și mai pune lemne. Dar Christos o chemă la dansul:

— Mâinile mele sunt vindecate. Binecuvântate fie, mila și dărnicia voastră, iar cei doi frați ai bărbatului n'or avea cu ce să se hrănească și au să vie să se bage slugi la voi.

Și așa se isprăvi povestea, talmăcită de

I. Constantinescu dela Baia

Țiganul la Viena

Un Țigan care fusesă

La cătănie luat,

Cu tot regimentul, și el,

La Viena a fost mutat.

Când se vede cioara naibii,

În orașul hăla mare,

Se întrebă »Nemiți hăștia

Cum și ce-și fac de mâncare?

Căci uite, cât vezi cu ochii,

Sunt tot căsi, dar nu dai, frate,

De-un ceain, ori de-o căldare,

În care să-ți fierbi o zamă,

Ori să-ți faci altă mâncare.

Aștia, cum văz nu mânăncă,

Cum se mănăcă 'n satul nost,

Dracu-o mai văzut pe lume,

Om ca Neamțu așa prot!

Prin viața lui sfântă, prin marea sa inteligență și autoritate și prin blândețea sa, a atras la sine foarte mulți dușmani de ai bisericii catolice!

Lui a mers să i-se închine regele Angliei Eduard al 7-lea și Wilhelm al II al Germaniei, două capete încoronate, streine de biserica catolică! Amintirii lui ne închinăm și noi, păstrându-i pomenirea neștearsă!

Clericul Ioan Vultur.

Cât a plătit țara

pentru stricăciunile studențești dela Oradea și de aiurea.

Până acuma Statul a plătit în total suma de 19 milioane și 636 mii de lei, ca despăgubiri pentru stricăciunile cari s'au făcut când cu turburările dela Oradea Mare. În suma de mai sus nu sunt cuprinse stricăciunile de prin sinagoge: toarele, vasele și alte asemenea. Prețul acestora urmează să fie stabilit de către ministerul de culte.

Cam scump plătește țara o înflăcărare tinerească!

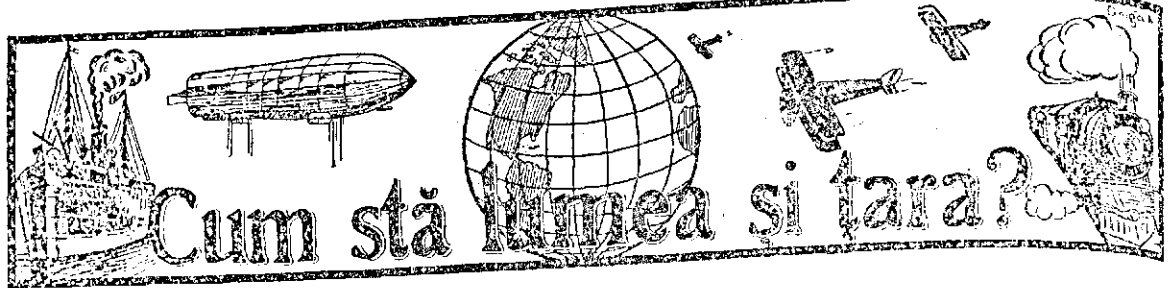
Cum se învață a cruța copiii din Praga. Cehoslovacii sunt un popor foarte harnic și cruțător. Părerea lor este că cruțarea se învață de mic, și astfel băncile din Praga și un alt oraș cehoslovac Vinohrady, au hotărât că fiecărui copil care intră în clasa primă primară le vor da câte un libel de depunere în care banca însaș a depus de mai înainte câte 5 coroane cehoslovace. Și copiii cehoslovaci au început a nu mai cheltui bani pe bomboane și alte lucruri nefolositoare, ci cât ce aveau adunate cel puțin 5 coroane le depuneau la bancă. Urmarea a fost că la băncile din Praga copiii au depus, în vreme de câteva luni 20 milioane coroane, iar la cele din Vinohrady 26 milioane. În vreme de câteva luni copiii cehoslovaci din două orașe au cruțat deci și depus la bancă suma frumoasă de 46 milioane coroane cehoslovace, ceea ce în banii noștri face 230 milioane lei.

Si fiind flămând cioroiul,
Vede'n față-o farmacie,
Unde-s puse borcănele,
Cu leacuri, cu alifie.

— »Noa, își zice cioromina,
Uite oalele cu lapte,
Am să-mi iau un cop osi două,
Apoi de'alții n'am treabă,
Fie popă cin' și carte.

Și intrând în farmacie,
Face'un salut cătănesc
Și întreabă așa cu fală:
— Oare bine nimeresc?
— Gut! Ii zice farmacistul,
Da! da! gâtu zice cioara,
Și arătând cu mâna gâțul:
»Lapte adă-mi într'o oală».
— Lapis? Kom ziț hir, zergut!
— Taci că-i treabă, zice cioara,
Bine că m'a priceput.
Dându-i un scaun cu spate,
Face semn să caște gura.

— Taci că azi mă'ndop de lapte,
De mă poți da tot de'adura.
Cască gura cioara vesel,
Și și gândește: ești al meu,
Căci o oală dintr'o dușcă,
De mă mâniau toată'o beau.

Frământări și înafară și înlauntru

În Sfatul Popoarelor ne-a mers rău de astă dată — În pâra cea mare cu „optanții“, Sfatul dela Geneva ne-a strâns cu ușa — Judecata a fost lăsată în seama unui tribunal întregit cu încă doi judecători — Hotărîrea se va aduce în Iunie

Svonuri despre plecarea guvernului

Cetitorii de gazete știu cine sunt „optanții“. Noi reamintim totuși, că sub acest nume se înțeleg grofii și baronii unguri, cari, înfăptuindu-se România mare, n'au vrut să rămână în țara cea nouă în cuprinsul căreia își aveau moșiile, ci, plecând în Ungaria, au poftit, s'au au „optat“ să fie socotiți cetățeni unguri. Au abzis va săzică, de cetățenia românească, dar n'au abzis și de moșiile lor rămase la noi.

Când s'a făcut în România reforma agrară, statul nostru a pus sub împărțire și moșiile optanților, căci nu putea să împartă numai moșiile cetățenilor rămași credincioși țării, ci mai vartos ale celor ce ne-au fost întors spatele.

Cu aceste împărțiri, grofii și baronii fugiți s'au arătat nemulțumiți și ne-au făcut o pâra mare la Sfatul Popoarelor, cerându-ne despăgubiri cumplite. Noi am primit pâra și ne-am judecat odată

cu Ungurii la Geneva, în luna Septembrie 1927, când toate popoarele au fost de partea noastră, rămânând să măfim chemați încăodată de față, când după judecata din Septembrie, aveam să ieșim deplin biruitori.

Așa stăteau lucrurile cu optanții unguri, până acum de curând, când s'a deschis iarăși Sfatul dela Geneva.

În acest Sfat, care s'a ținut în săptămâna trecută, noi am avut acolo pe d. Titulescu, cel care câștigase izbânda cea frumoasă din Septembrie.

Spre marea mirare a dlui Titulescu și a noastră a tuturor de data asta n'am mai avut de partea noastră nici măcar pe Francezi, și hotărîrea cea nouă ne-a fost potrivnică. Ce-au făcut Ungurii, ce-au dres, ce ură au apucat pe noi Neamurile din Apus ce nu, fapt este, că noi am fost cam arși!

Hotărârea cea nouă a ieșit așa: pâra noastră cu Ungurii să fie trimisă în judecata unui tribunal arbitral, alcătuit din trimisul nostru și al ungarilor (așa cum se hotărîse și în Septembrie) în frunte cu un președinte străin, dar (și aici suntem noi apăsați) pe lângă acest tribunal să mai fie întregit cu încă doi judecători, tot străini.

După această hotărîre, Sfatul ne-a întrebat și pe noi și pe Unguri, că primim acest tribunal din nou alcătuit? Ungurii au zis că-l primesc, dar d. Titulescu a declarat, că numai așa primim noul tribunal, dacă el va fi îndatorat să judece în baza punctelor statorite în Septembrie. Iar acestea puncte de judecată spuneau, că reforma agrară făcută de România n'a fost potrivnică cu contractele de pace.

Sfatul dela Geneva nu s'a învoit însă la celea cerute de d. Titulescu și așa hotărîrea a ieșit cam în potrivna noastră.

E, cum s'ar zice, că ne-au lăsat în baltă prietini cari ne-au sprijinit în Septembrie anul trecut și noi am rămas singuri.

Hotărîrea dela Geneva a fost primită cu mare împotrîvire de întreagă țara noastră

și toate partidele politice din România, în frunte și cu guvernul și cu partidul

Vine farmacistul iute,
Cu »lapis« într'un păhar,
Medicină, știți de'acelea,
Ce te arde ca un jar.
Căci gândea că omul are,
Morb ce-i zice *difterie*,
Și de'aceea vine bietul,
După leac la farmacie.

Și cum stă cioroiul nostru
Cu gura așa căscată,
C'un spoitor toată gura,
Cu »lapis« i-a fost frecată,
Ca mușcat de șerpi țiganul
Sare'n sus strigând: vai! vai!
Iar farmacistul arată,
Cu degetele »Kronnen drei«.
Și'njura Răpa țiganul
Pe Neamț cum l-a păcălit,
Și că pe lângă durere,
Și de bani l-a păgubit.

Pețelca

Iullu Domșa
Învățător.

Sase sute gloanțe pe minut. Un căpitan din Spania a inventat un nou fel de mitralieră (mașină ca pușcat), care pușcă la minut nu mai puțin ca 600 gloanțe. Se pregătește pacea deabinelea.

național-tărănesc, au ridicat glas în Parlament, că ni-s'a făcut mare nedreptate la Geneva și că d. Titulescu a făcut foarte bine, când nu s'a învoit la umilirea țării noastre.

Când e vorba adică de noi și de Unguri,

toți Românii suntem gata ca un zid, să ne apărăm drepturile!

Acestea stări din afară au făcut însă în lăuntrul țării noastre o mare vâlvă și e vorba, nici mai mult nici mai puțin, decât că, pentru neizbânda dela Geneva, guvernul liberal să plece dela cârmă și să vie alt guvern, care să caute a îndrepta lucrurile și să ne recâștige iarăși prietinia popoarelor din Apus.

Se zvonește că chiar

înșiși liberalii ar fi de părere, că trebuie să plece

și să lase altora locul și greutatea zilelor prin cari trecem.

În orice caz, celea petrecute la Geneva au mărit foarte mult frământările politice din țara noastră și nu se știe ce se poate întâmpla de pe o zi pe alta. Guvernul e la răspântie, cu atât mai vârtos că național-tărăniștii nu-l alăbesc deloc și îi găsesc acum, după Geneva, cu o vină mai mult.

Național-tărăniștii la București

Când scriem noi acestea șire, partidul național-tărănesc se pregătește să țină în ziua de Duminecă 18 Martie o mare adunare la București, la care vor lua parte delegați din toate comunele. Adunarea se făgăduiește să fie mai mare decât toate celea de până acum.

Legea cultelor

Vestitul plan de lege a cultelor, a fost cercetat și de către fruntașii partidului național-tărănesc, într-o ședință

anume, pe care a prezidat-o d. Grigore Iunian, unul dintre vicepreședinții Comitetului. Și partidul s'a declarat în potriva legii, fiindcă ea, ajungând să fie sancționată așa cum s'a plănuț, va inversuna și mai mult luptele confesionale dintre frați din cari țara noastră va avea celea mai mari pagube. Iar țara noastră are acum lipsă de liniște, iar nu de certuri și lupte. Partidul va lupta cu toată tăria împotriva acelor paragrafi cari produc nemulțumiri în țară.

Congresul Partidului național-tărănesc din județul Târnava-mică

Duminecă, 11 Martie

Azi s'a ținut la Blaj congresul județan al Partidului național-tărănesc din județul Târnava-mică. Mai rar o adunare așa de frumoasă, de demnă și de măreață. În loc de câte 2-3 delegați, comunele din ținutul Blajului au venit în cete numeroase, ca la alegeri, cu drapele, cu cântece și cu voie bună. Nu se mai sfârșiau șireagurile și trăsurile.

Adunarea era să se țină la Hotelul „Univers“, dar în sala cea mare de acolo, n'au încăput nici a zecea parte din mulțimile sosite. Atunci s'a ales pentru adunare curtea cea cât un hotar dela „Plugarul“.

Au vorbit dd. Dr. Victor Macavei, președintele organizației județene, d. Dr. Ioan Sâmpăleanu, d. Dr. Vasile Aftenie, d. senator Dr. Romul Boilă, d. deputat Dr. Ioan Coltor și d. Dr. Suci, care a cetit moțiunea.

Ascultătorii au făgăduit cu cea mai mare însuflețire că vor trimite delegați, pe cheltuiala lor, la Adunarea dela București, apoi, votând moțiunea s'au depărtat în cea mai frumoasă ordine, în sunetele marșului național „Deșteaptă-te Române“.

Un miel cu trei guri. O oaie a locuitorului Ioan D. Burcea din comuna Chiriacu, lângă orașul Giurgiu, a făcut un miel cu trei guri. Mielul este sănătos și se nutrește pe o singură gură.

Glaspul mirenilor

Toți fruntașii uniți au dat mâna pentru apărarea bisericii

La București e fierbere mare.

Arhierii noștri stau la sfat cu miniștrii țării și cer drepturile ce ni-se cuvin. „Nu cerem mai mult — spun dâșii — decât numai atâta cât am avut sub stăpânirea străină“. Nu cerem mai mult — strigă într'un glas toți românii uniți cu Biserica Romei — decât atâta cât ne-au dat streinii. Cerem ca în trebile bisericii să poruncească numai vlădicii noștri și să nu aibă amestec nici un legiuitor lumesc. Cerem ca să se măsure dreptatea cu o măsură pentru toate bisericile din țară și nu cu două măsuri, precum se plănuiește în paragrafi despre cari se scrie atâta în gazete.

Așa grăesc toți mirenii noștri de pe la orașe, profesori, ingineri, doctori, ofițeri și tot feliul de cărturari uniți cu biserica Blajului, cari știu bine ce se scrie în cărți despre folosul cel mare ce l'a adus neamului întreg vlădica Atanasie când s'a unit cu Roma.

Citești de multeori prin gazetele cari nu ne pot ierta păcatul că suntem uniți, că domnii dela orașe nu țin atâta la biserica unită. „Pe oamenii dela sate îi imbată popii dela Blaj cu apă rece și numai prostimea ține cu ei“. Așa spun frații noștri de altă lege.

Să tot spuie, dar asta e o minciună.

Domnii noștri dela orașe și cărturarii sunt mai tari în credință decât mulți dela sate. Că pe omul sărac și năcăjit dela sate îndată îl poți amăgi cu făgăduieli, ba că-i ierți ferdela la popa, ba că ziua de clacă. Dar pe omul învățat nu-l poți ademeni cu astfel de vorbe goale, căci știe bine că tot creștinul trebuie să deie pentru biserică și pentru preot, căci preotul pentru ei se roagă și pentru ei slujește. Toți domnii noștri dela orașe țin cu tărie la Blaj, căci bine știu ei, că școlile Blajului i-au deșteptat și biserica Blajului este aceea, care ne leagă de neamurile cele mai înaintate din lume, de Francezi și de Italiani.

Ca să se vadă cât de mult țin domnii noștri învățați la biserica unită, este de ajuns să spunem că în zilele acestea s'au adunat la Cluj vre-o 80 de oameni învățați, dela Sibiu, Tg.-Mureș, Oradea-Mare și din alte orașe din Ardeal și s'au sfătuit, ce să facă în ceasurile acestea de grea încercare pentru biserica noastră și cum să deie mână de ajutor Episcopilor uniți la București.

Iată cum scriu domnii noștri uniți cu Roma în adunarea dela Cluj: „Optzeci de frun-

tași ai bisericii românești celei străbune, venind din toate părțile Ardealului și înălțându-și inima spre Domnul, au chibzuit cele bune și de lipsă pentru apărarea și întărirea credinței noastre sfinte. Ei cer cu stăruință să intre și ei în foc, făcând zid nebiruit în jurul Arhierilor iubiți, formând o armată închiegată și bine rânduită din toate sufletele unite cu Roma, cari fac două milioane de voluntari ai credinții“.

Că ce au chibzuit și cum au hotărât acești optzeci de bărbați aleși ai Bisericii noastre, va afla fiecare credincios dela preotul său în Dumineca ce vine. De-a bunăseama au hotărât lucruri mari. Atât de mari, cât de mare este și credința lor.

Cu rândurile acestea de scrisoare numai atâta vrem să vă spunem, frați săteni, că nu sunteți lăsați numai singuri. Să nu credeți că domnii dela orașe stau cu mâinile în sân și puțin te pasă ce s'a alege din toată treaba asta.

Iată optzeci de capete luminate din toate colțurile Ardealului s'au pus în fruntea voastră și pornesc cu steagul adus de străbunii romani, stropit de sângele mucenicilor din Roma, pornesc la luptă dreaptă, la luptă sfântă și vă striga: „Înaintel Cu noi este dreptatea! Cu noi este Dumnezeu“.

Câmpeanul.

Cum a voit să scape din temniță un rob vestit

Înainte cu un an a fost judecat la muncă silnică pe viață Iacob Reinitz, un vestit și foarte isteț ucigaș, care însă nu și-a recunoscut înaintea tribunalului nici una din multele sale ucideri. L-au adus în frumoasa temniță din Aiud, unde Reinitz a început să învețe meșteșugul țesutului.

Întâlnindu-se acolo cu mai mulți robi, nu-mai decât a început să fie recunoscut de toți ca cel mai cuminte și mai isteț dintre robi, dar încolo se purta bine, spre marea mirare a păzitorilor și a directorului închisorii.

Șezând lângă războiul de țesut, Reinitz a făcut cunoștință cu un rob, anume Mureșanu, din Baia-Mare, osândit și el la muncă silnică pe viață, pentru omor. Lui Mureșanu foarte i-a plăcut de Reinitz, care îi spunea tot feliul de pățanii frumoase și interesante.

Într'o bună zi Reinitz i-a făcut propunerea lui Mureșanu, să ia el asupra sa toate fărâdelegile săvârșite de Reinitz. Să anunțe aceasta direcțiunii temnițelor și să se înceapă din nou dezbaterile procesului lui Reinitz, cari scăpând din temniță, va da familiei lui Mureșan 100 mii lei, și apoi se va îngriji ca și Mureșanu să scape din temniță. Mureșanu s'a învoit și Reinitz a început a-i povesti lui Mureșanu toate omorurile pe cari le-a săvârșit el, făcându-i pe hârtie și un fel de plan a locurilor unde s'a săvârșit aceste omoruri, ca Mureșanu să nu se încurce în fața tribunalului. Apoi au făcut laolaltă contract în regulă, iară Reinitz cu Mureșanu în loc să lucreze la războiu, făceau și învățau planurile.

Dar o întâmplare nenorocoasă i-a păcălit pe amândoi. Un păzitor al temnițelor, trecând odată pe lângă ei, a văzut hârtiile cu deseme și a pus mâna pe ele; pe cei doi robi i-a dus la directorul închisorii, care atâta l-a tot întrebat pe Mureșanu, până ce acesta a recunoscut totul.

Urmarea? Directorul i-a pedepsit pe amândoi cu închisoare aspră, închiși singurateci, pe vreme de un an, iar, ceea ce e și mai bine, Reinitz a trebuit să recunoască în sfârșit toate omorurile sale.

Citiți „Unirea Poporului“.

Mărci postale nouă. Incepând cu ziua de 15 Martie se vor pune în circulație mărci postale nouă, cari vor purta icoana regelui Mihai I. Tot asemenea se vor pune în circulație și cărți postale nouă.

Deraierea unui tren cu marfă. Luni în 5 Martie, la orele 4 după prânz, a deraiat un tren de marfă în stația Conop. Trenul accelerat care venea din Ungaria peste Arad, ajungând la stația Conop n'a putut merge mai departe și s'a întors înapoi și a luat calea Timișoara—București, iar personalul de după el a mers numai până la Conop, unde l-a așteptat personalul ce venea dinspre Teiuș, și care a luat călătorii și i-a adus spre Teiuș.

„Mulțumesc că m'ați osândit la moarte”. Mai rar așa vorbe. Și cu toate acestea ele s'au spus în fața curții cu jurați din Perrigneux (Franța). Pe banca acuzaților ședea un anume Belles care și-a omorât părinții. În tot cursul debaterilor publicul cerea cu glas mare osândirea la moarte a ucigașului. Când curtea cu jurați a rostit de fapt sentința osândirii la moarte, ucigașul a bătut și el în palmi deodată cu publicul, apoi s'a sculat în picioare și a zis: „Vă mulțumesc, pentru că m'ați osândit la moarte. Nu mai apelez”.

Călugării unei mănăstiri arși de vii. În țara Chinezilor revoluția ține intruna, și ține atâta, pentru că o conduc bolșevicii. Revoluționarii din China au intrat zilele trecute în orașul Lei Yang, unde au chinuit în modul cel mai îngrozitor pe locuitori și numai după aceea i-au omorât. Mai grozavă a fost moartea alor 300 de călugări păgâni (budhiști), pe cari i-au prins, i-au închis în mănăstire, căreia apoi i-au dat foc. Bieții călugări au murit cu toții, arși de vii.

Câți oameni cercetează zilnic cinematograful. Un american a calculat, cam câte cinematografe (teatre în care se arată icoane mișcătoare) sunt în lume. După multă bătaie de cap, el a aflat că în lumea întreagă sunt 52 mii de cinematografe, în cari încap 21 milioane oameni. Presupunând că nu sunt toate locurile ocupate zilnic, ci numai jumătate, urmează că și în cazul acesta le cercetează zilnic cam 11 milioane de inși. Că apoi cât se cheltuiește cu cinematografele, se poate vedea din faptul, că în toate aceste cinematografe ale lumii zac până acum cam 3 miliarde dolari. Dacă socotim dolarul numai în 160 lei, ne putem închipui ce venituri groznice trebuie să aducă aceste cinematografe întreprinzătorilor celor mari. Se înțelege de sine că americanii au cele mai multe cinematografe, și anume, 25 de mii.

Medic osândit la moarte. La Chicago în America tribunalul a osândit la moarte pe un medic, pentru că a făcut să lăpede o domnișoară tină, care nu peste mult a murit. El ar fi putut să o mântuiască dela moarte dacă o opera din nou, dară fiindcă fata n'a avut bani el n'a voit s'o opereze. Tribunalul constatându-o aceasta, a socotit că un astfel de ticălos nu este vrednic să mai țină umbră pământului, și l-a osândit la moarte. El va fi așezat în scaunul electric și omorât după rânduiala americană.

O murit de spaimă. Un domn din orașul Donai (Franța) se plimba cu soția sa pe stradă. Izbindu-se cumva de el un trecător, i-a căzut revolverul din buzunar și s'a slobozit, fără să-l atingă. Domnul însă așa s'a speriat atât de mult de durditura revolverului său propriu încât a îngălbenit, a început a se clătina, apoi a căzut la pământ și după câteva minute a rămas mort pe loc.

În Ungaria nu vor mai fi țigani corturari. Ministerul de interne al Ungariei a hotărât că de aici încolo nu mai lasă penici un țigan să umble cu corturile. Le vor da pământ, iar satul lor îl vor încunjura jandarmii, cari nu numai că nu-i vor mai lăsa să o ia la sănătoasă, ci îi vor constrânge și la muncă regulată. Guvernul maghiar a mai hotărât că le va trimite dascălii cei mai buni, și preoți cari să-i dedea la viață regulată. Vom mai vedea.

Școala normală de învățători din Năsăud, are nevoie urgentă de un *maestru ajutor* de muzică și violină. Pe lângă un salariu lunar are asigurată și întreținerea completă. Doritorii să se adreseze la Direcțiunea școlii.

Au aruncat bombă în locuința prefectului poliției din Ruscuc. În Bulgaria atentatele cu bombe sunt la ordinea zilei. Cei mai mulți politicieni își sfârșesc viața, sfâșiata de bombe. Așa sunt bulgarii, tirani și revoluționarii. Frații din Vechiul Regat îi cunosc bine din războiu, cât sunt de cruzi și de păgâni. Zilele trecute au aruncat o bombă în locuința prefectului poliției din Ruscuc, oraș de pe Dunăre, stricându-i casa aproape cu desăvârșire. Din fericire însă nu și-au ajuns scopul, că bomba n'a omorât pe nime, nici pe prefectul poliției.

Gazetar bătut. Fruntașul gazetar dela ziarul „Curentul” din București, Pamfil Șeicaru, a înfierat într'un articol de ziar pe un boier dela București cu numele I. Ghica, care mână automobilul cu o iuteală ne mai pomenită. A doua zi boierul I. Ghica a intrat la redacția „Curentului”; însoțit de un bătaș cu boxerul, și l-a bătut pe dl Șeicaru, așa că acuma zace în pat. Toți gazetarii țării au înfierat această faptă a boierului subțire din „lumea bună”, iar dl Șeicaru l-a dat în judecată.

Se rup șinele între Brașov și Sighișoara. De o vreme încoace viața călătorilor pe C. F. R. începe să fie din nou nesigură. Sute și mii de șini dintre stațiile Brașov și Sighișoara se rup într'una. Întrebând pe un ceferist mai de seamă, care este cauza acestui lucru, el ne-a răspuns, că între aceste două stații s'au așezat nu de mult șini nouă, primite ca despăgubire de războiu dela Germani. Se vede că Germanii au făcut șini rele anume, ca și astfel să-și poată răzbuna asupra noastră, cari singuri suntem cauza că ei au pierdut războiul. Deocamdată pe acolo trenurile merg cu încetinală mare.

A turbat o familie întreagă. Pe soția unui țaran din Leva a mușcat-o înainte cu patru săptămâni un câine turbat. Ei n'au băgat în seamă mușcătura și când colo s'au trezit că biata femeie a turbat. Ce erau să facă cu ea? Au încuiat-o într'o cămară, legându-o cu ștreanguri și dându-i de mâncare pe o fereastră. Dar într'o zi femeia a ros ștreangurile, a deschis ușa, a mușcat pe toți copiii și pe bărbatul său și apoi, în chinurile cele mai mari, și-a dat sufletul. Auzind jandarmeria despre cele întâmplate, i-a adunat pe toți căsenii și i-a trimis la Cluj, ca să fie ulțoși.

S'au trezit și urșii și au pornit la țară. Cu toate că suntem încă deabinelea în iarnă, urșilor li-s'a făcut foame și au ieșit din bârloagele lor și au plecat în spre țară ca să-și potolească foamea, care-i chinuie de 5 luni de zile. Lucrul s'a întâmplat în câteva comune săcuiești din județul Odorheiului. Oamenii însă i-au alungat cu ușurință, fiind urși foarte slăbiți de lungul somn de iarnă.

Nenorocirea unui soldat. În zilele trecute un militar cu numele Vasile Câmpeanu călătoria cu trenul între Bistrița și Dej. De ușuratic sau de buiac, el nu se urcase ca lumea în vagon, ci stătea pe scară. La o cotitură s'a scăpat de fierul de care se ținea și a căzut sub roatele trenului, cari i-au tăiat un picior și i-au rănit foarte greu și la umeri.

Pînă de sânge și chilav pe toată viața, nenorocitul a fost dus la spitalul din Dej. Ne putem închipui ce jale pe părinții lui!

DE PRIN SATE.

De pe Valea Mureșului

În orașelul *Toplița*, în seara zilei de 25 Februarie a. c. a avut loc o frumoasă serbare culturală, dată de elevii școlii de *ucenici industriali* sub conducerea directorului acelei școlii T. Sigarteu, care muncește cu multă trageră de inimă pentru dezvoltarea culturii și sporirea idealului național românesc în această comună fruntașă de pe Valea Mureșului, coplesită în mare parte de străini.

Programul acestei serbari culturale a fost bine ales și foarte instructiv. — Au participat toți acei intelectuali cari iubesc înaintarea culturii în această localitate, meseriași și țărani.

În cuvântul de deschidere, rostit de harnicul director, făcându-se istoricul acelei școlii s'a accentuat înființarea acelei școlii în 1922 cu 75 de elevi, dintre cari numai unul român, ceilalți străini de neamul nostru românesc.

Astăzi această școală se mândrește cu 25—30 de elevi români. Deci se poate vedea năzuința de-a impopula această școală cu tineri din sânul țărânimii noastre. La producție s'au jucat piesele teatrale „*O sărbătoare de cules de vii*” și „*Bani albi pentru zile negre*”.

Trebuie se amintesc că au jucat foarte bine tinerele Dșoare Ioana Bucur, Elenuța Antal, fetițele Valeria Natea, Teslav Ana, iar dintre feciori și fete, Truța Paraschiva, Truța Niculae, Traian Moldovan, Septimiu Fărcaș, Ioan Braic, Emil Dragoș, Ilie Brad, Halgean Miron și Marc Gheorghe. — Toți tinerii și tinerele fete au fost înbrăcate în mândrul port românesc.

Este de dorit ca frumoasele exemple date de conducătorii acestei școlii să fie urmate și de alți intelectuali chemați de a propaga cultura națională și lumina în pătura țărânimii ai cărei fii suntem și atunci sigur dobânda va fi a noastră, la caz contrar străinii ne vor trece pe dinainte, iar noi ne vom arăta nevrednici de aceea-ce ne-a dat Dumnezeu. *Teodor.*

Zahăr din țărițe de lemn

Omul nu poate trăi fără puțină dulceață. Mai întâiu toată dulceața era mierea de stup. Mai târziu au iscodit scoaterea zahărului din trestia de zahăr, apoi din sfecla de zahăr. Acum oamenii au aflat și chipul cum se poate scoate zahăr din țărițe de lemn. Anume țărițele le înmoaie cu acid clor hidric, și se schimbă într'o materie dulce, din care se scoate zahăr. Din 100 kg. țărițe de lemn se pot scoate 30 kg. de zahăr.

INVENTARE

Cu ce preț să evaluăm mărfurile?

Am arătat că atât legile în vigoare cât și regulile de bună gospodărie cer ca inventarul pentru bilanț să fie calculat cu acel preț, care să fie prețul cel mai adevărat, cel mai real.

Drept aceea mărfurile vor trebui calculate pe prețul de cost, înscriindu-se în bilanț cu această valoare, care — în cele mai multe cazuri — se apropie de prețul cel mai adevărat.

Cum calculăm prețul de cost? Foarte simplu. În registrul de mărfuri (sau al vânzătorului) se găsesc însemnate toate mărfurile atât pe prețul de cost cât și cel de vânzare. Din acest registru scoatem prețul unitar de cost la fiecare marfă și pe urmă socotim.

De multeori se întâmplă că, având foarte multe feluri de mărfuri, și chiar căutând în registru prețul unitar, chiar cu riscul de a pierde mult timp, nu-l găsim. În acest caz ce e de făcut. Notăm prețurile de vânzare iar din acesta se va scădea procentul mediu de majorare al prețurilor.

Să explicăm! În registrul mărfuri este coloana (rubrica): „Total preț de cost” și „Total preț de vânzare”. Dacă adunăm ambele coloane pe toate paginile vom găsi în total general pentru amândouă. Să zicem că: „Totalul preț de cost” e **Lei 478.916—** iar „Totalul preț de vânzare” **Lei 526.807—**

Diferența e **Lei 47.891—**

Dacă acum facem calculul procentual, zicem: După **Lei 478.916—** suma de **47.891—** face cât după 100 (după ce facem calculul iese:) 10. Adecă majorarea este tocmai de 10% în mijlociu, la toate mărfurile.

În acest caz din prețul de vânzare vom subtrage 10% și vom obține prețul de cost. Dacă la calcul ne ieșea 15%, subtrăgeam 15% ș. a.

Și aceasta e un fel de socotire a prețului de cost.

Acuma însă o întrebare! Ce ne facem dacă am cumpărat o marfă, să zicem cu un preț de 1000 Lei și astăzi prețul de vânzare e numai de **Lei 900**, cât înscriem în inventar? Răspunsul e ușor! Am spus: totdeauna valoarea cea mai adevărată, deci vom înscrie numai **900 Lei**, adecă prețul zilei. Dar, repet, numai în acest singur caz se înscrie prețul zilei!

Afară de inventarul mărfurilor mai avem și inventarul mobilierului din prăvălie. Dar pe acesta cu ce preț să-l înscriem în inventar. Când l-am cumpărat, valoarea prețului de cost, astăzi însă nu mai valorează, deoarece s'a mai stricat, s'a mai folosit, s'a mai uzat. Ce facem?

Facem așa: inventarul mobilierului

il facem prețul de cost. Toate bucățile ce s'au stricat în așa fel că nu se mai pot folosi, vor fi trecute într'un tablou separat: „Mobilier uzat” care, cu aprobarea Consiliului de Administrație a Cooperativei, va fi scăzut din valoarea totală a mobilierului. Iar pentru folosință, pentru „uzaj” din câștigul net se va crea un „Fond de amortizare a mobilierului”.

Am dat prin acestea câteva sfaturi conducătorilor de cooperative, precum și membrilor, referitor la întocmirea inventarelor, un lucru de căpetenie la bilanț. Încheiem cu cuvintele unui învățat: „felul cum se face inventarul arată neîndoios gradul de cinste și prevedere al aceluia ce-l face”.

Luați deci aminte!

Grațian C. Mărcuș.

FEL DE FEL.

Fără sare nu putem să trăim

Nici o mâncare nu se poate mânca fără sare. Sare trebuie să se găsească în carne, în lapte, în ouă, în toate ierburile și legumele.

În corpul nostru încă se găsește sare, vre-o 200 de grame. Aceasta sare e amestecată cu carnea, mușchii și sângele nostru.

Dacă nu mâncăm sare, corpul nostru începe să slăbească.

Ce ar face însă oamenii, când s'ar găta toată sarea de pe pământ? Ar mai putea să trăiască fără sare?

Nu, însă nu e teamă de aceasta. În pământ se găsește atâta sare, încât cântărită, da a șaptea parte din întreaga greutatea pământului. Afară de aceea, în apa mării și a oceanelor este atâta sare, încât dacă s'ar putea aduna toată și s'ar așterne pe pământ, s'ar putea învăli întreg pământul cu un strat de sare gros de 25 de metri.

Așa că oricâtă sare vom mânca, fără sare totuși nu vom ajunge.

Cum se salută oamenii.

Când doi oameni se întâlnesc, se salută. Obiceiul de a se saluta este foarte vechiu. Prin salutări, oamenii își arată prietenia și cinstea unuia față de celalalt. Obiceiul de a se saluta se găsește la toate popoarele din lume.

În vremurile vechi, oamenii de rând, se plecau până la pământ, când se întâlneau cu mai marii lor. Acest obicei se găsește și azi la negrii din Africa. Negrii și Indienii când se întâlnesc cu un mai mare de al lor, se pun în genunchi și încep să bată din palme.

Negrii de pe lângă lacul Tanganica, când se întâlnesc cu vre-un european ce umblă pe acolo, în pieile goale, îi ies în cale și încep să se tăvălească prin praf, pentru că și ei să se albească ca europenii.

Abisinienii cad în genunchi și sărută pământul în fața stăpânilor.

Cafrii din Africa, când se întâlnesc cu un mai mare de al lor, își toarnă un pumn de nisip în cap.

Negrii de prin părțile de miază zi ale Africei, când se întâlnesc unii cu alții își string mâinile și își pocnesc degetele.

Calmucii din Mongolia și Austrienii, când se întâlnesc își freacă nasurile. Iar tibetani din Asia își scot limba, clănțanesc din dinți și apoi se trag de urechi. Locuitorii din Sudan, când se întâlnesc își întorc spattele unul altuia.

La europeni, obiceiul de a se saluta este mai frumos și însoțit de semne mai plăcute. Cel mai răspândit semn este ridicarea pălăriei de pe cap.

Noi românii, când ne întâlnim unii cu alții, ne dorim „bună dimineața”, „bună ziua” ori „bună seara”. Mai zicem și „să deie Dumnezeu bine”. Nici nu pot să fie vorbe mai frumoase de salutare decât acestea.

De când se rad oamenii

Azi toată lumea se rade. Mustățile sunt foarte rare, iar bărbi aproape nu se mai găsesc. Obiceiul oamenilor de a se rade, este foarte vechiu. Înainte de aceasta cu vre-o douăzeci de mii de ani, oamenii se radeau. Atunci însă nu cunoșteau ferul, de aceea își făceau briciul din piatră cioplită. Briciuri de piatră s'au găsit multe și se păstrează prin muzeele de pe la orașe. Raderea cu acestea briciuri nu era ușoară. Ori cât se sopenia cel care le folosea, totuși trebuia să închidă ochii și să-și schimonosească fața așa de urât, din cauza durerilor, că nu-l mai cunoșteai.

Mai târziu briciurile de piatră au fost înlocuite cu briciuri de bronz. Nici acestea nu erau bune ca celea de azi.

Azi te poți rade așa de ușor că nici nu simțеști, că îți umblă briciul pe față.

Înălțimea mijlocie a omului

Cel mai înalt om din lume este un finlandez, care are 2 metri și 83 cm., iar cel mai mic om din lume este un pitic din Ungaria, care e înalt numai de 43 cm. Între acestea două înălțimi se găsesc oameni cu felurite înălțimi. Asupra înălțimei omenești înrăurează foarte mult și vremea și obiceiurile dintr'un ținut. *Galagonii* au înălțime de 1 metru 78 cm., iar *Boșimanii* din Africa au înălțime de 1 metru 25 cm. Înălțimea mijlocie este 1 metru 60 cm. Noi Românii, avem înălțimea mijlocie cam de 1 metru 65 cm.

Pentru celce trimite ceva de publicat la gazetă. Oricine trimite vre-o scrisoare la gazetă, cu rugarea de a o publica, să scrie cât se poate de cetef. Apoi se scrie numai pe o pagină a foii, cealaltă rămânând goală. Afară de aceea să rămâie la margine, de o parte a scrisului, o parte de hârtie goală, cam de 2-3 degete, ca să se poată corege unde e de lipsă.

Celce nu se ține de aceste reguli, nu poate nădăjdui că-i va ajunge scrisul la tipar, pentru că se va arunca în coșul redacției, iar tipograful nici nu vrea să audă de scrisori altfel scrise.

Ioan Tarjan, măiestru dogar în Ș. N. 251. Abonamentul în suma de 180 Lei pe 1928 l-am primit.

Emanoil Pop, cantor în C. 180 Lei cari l-ai trimis pentru gazetă l-am primit. Din aceștia am achitat restanța pe 1926 de 15 lei, pe 1927 de 50 lei, iară 115 Lei pe 1928. Mai restezi 65 Lei. Gazeta merge pe numele D-Tale

Titus L. Moga, preot gr.-cat. Apahida. Prin Rev. Alexandru Oltean arhivar arhidiecezan, am primit abonamentul pe 1928 de 180 lei. Numerii cari îi mai avem dela 1 Ianuarie crt. i-am expdat.

Petru Nițar I. Ion și Sim. Ianeș Ciroașă în Is. Am primit și contat suma de 270 lei trimisă prin părintele I. T. din I.

Vasile Moldovan în T. Adresa am schimbat-o pe numele Arișan Aurel. Din banii trimiși în suma de 180 lei, am trecut 150 lei pe 1926 și 30 lei pe 1927. Mai aveți de plătit pe 1927 lei 150 și întreg anul 1928 lei 180, total 330 lei.

Mihailă Russu în T. Suma de lei 150 am primit-o.

Augustin Rîșniță preot în Veșel. Adresa am schimbat-o. Sperăm, că de azi înainte veți primi foaia nu la Săcărămb ci la Veșel. Nr. 8 al foii nu-l mai avem.

Ioan Naglii și Petru Achim în T. În abonamentul Ioan Noaghi am primit lei 180 pe 1928, iar în abonamentul Petru Achim 430, cari i-am contat astfel: Rest pe 1923 lei 10; pe 1924 lei 30; pe 1925 Lei 120; pe 1926 lei 150, pe 1927 lei 120, mai rămânând de plătit pe 1927 lei 60 și întreg abonamentul pe 1928 de 180 Lei.

Ioan Virșag în H. Achităm primirea sumei de 120 Lei. Din acești bani 70 lei i-am socotit în restanța anului 1927; iară 50 lei i-am contat pe anul 1928 până la 1 Aprilie 1928.

Ana Moldovan în T. Azi, 6 Martie 1928, am primit 120 lei.

Trif Vasile cantor în S. 70 lei despre cari ne întrebă, i-am primit în 20/1 1928, i-am contat ca restanță pe 1927. Mai aveți de plătit pe 1927 Lei 100 și abonamentul pe 1928 de 180 lei.

Ioan Traian preot Is. Am primit abonamentul trimis de Sfinția Ta pentru d. Dănuș Ioan al Măriuși în suma de 95 Lei, iar pe d. Sien Nicolau I. Pavel l'am introdus între abonații gazetei noastre. Mulțumiri.

Iosif Nemeș protopop on. Hurez. Abonamentul îi suma de 180 Lei pe 1927 l-am primit în 12/1 1928 Pe viitor U. P. merge pe numele Sfinției Voastre.

Teodor Căndea preot în Biczaz. Publicarea anunțului trimis costă 120 Lei, cari Vă rugăm ai trimite pe adresa noastră.

N. Giurea Colon. Din greșala administrației I. D. nu a primit foaia, dar am dispus să se spezeze toți numerii, începând din 1 Ianuarie a. c. De azi începând gazeta va merge regulat. Rugăm să ne iertați.

Redactor responsabil: IULIU MAIOR.

No 695 1927.

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică ca în baza deciziei No. G. 3624-1927 a judecătorei de ocol din Blaj în favorul reclamantului firma „Hoza și Sălăgean“ repr. prin avocatul Dr. Ilarie Aldea pentru încasarea creanței de 11666 Lei 60 bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 7 April 1928 orele 12 a. m. la fața locului în com. Țapu. No. unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară și anume: mașină de cusut și altele în valoare de 15000 lei.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare. Dumbrăveni la 6 Martie 1928.

(476) 1-1 NICULAE BACIU, portărel

Nr. 902 - 1927.

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei Nr. G. 4481-4975 1927 a judecătorei de ocol din Blaj, în favorul reclamantului Ilie Bunea și soțul repr. prin avocatul Dr. I. Aldea și Dr. Ludovic Enyedi pentru încasarecreanței de 121+15000 Lei bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 9 April 1928 orele 12 a. m. la fața locului în com. Roșia de Săcaș, Nr. unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară și anume: 4 Scroafe albe în valoare de 24000 Lei.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare. Dumbrăveni, la 8 Martie 1928.

(477) 1-1 NICULAE BACIU, portărel

No. 1023-1927.

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 5029-5006 1927 a judecătorei de ocol din Blaj în favorul reclamantului I. Blaga și Casa de Economie repr. prin avocatul Dr. I. Aldea și Dr. Lud. Enyedi pentru încasarea creanței de 1050+

18000 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 10 April 1928orele 11 a. m. la fața locului în comuna Veza No. unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară și anume: Coșere, cucuruz, fân și altele în valoare de 20700 Lei.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare. Dumbrăveni la 10 Martie 1928.

(478) 1-1 NICULAE BACIU, portăre.

Oficiul parohial român unit Biczaz, Biczazul Ardelean

PUBLICAȚIE

Oficiul parohial gr.-cat. din Biczaz, com. Biczazul Ardelean, județul Neamț, publică licitație pentru construirea unei noi biserici din piatră, pe ziua de 1 Aprilie 1928, orele 2 d. m.

Prețul de strigare se va stabili la fața locului, reflectanții sunt obligați a depune vadiu de 10% în numerar, sau în hârtii de valoare.

Planul și devizul aprobat de Prea Veneratul Consistor precum și condițiunile de edificare, se pot vedea zilnic la Oficiul parohial din localitate.

Reflectanții pot să-și prezinte și alte planuri.

Comitetul bis. își rezervă dreptul de a încheia contractul cu ori care ofertant, indiferent de prețurile oferite.

Biczazul Ardelean, la 5 Martie 1928.

Teodor Căndea, paroh. Emanoil Țifrea, curator primar.

(475) 1-1

Pășune

De primăvară, vară și toamnă pentru 4000-5000 oi se află în județul Hunedoara, comuna Câmpului Neag p. u. Lupeni.

Informații se pot cere dela preotul V. Berindeși soții din Câmpului Neag.

(444) 2-3

De vânzare Se vinde în comuna Veza, lângă Blaj, o casă cu loc de un jugăr Casa de piatră, are 3 camere padimentate, deosebită culină de vară. Apoi grajd betonat, șură, fântână în curte și pomi în grădină. Doritorii se vor adresa la Administrația „Unirea Poporului“

Mașini de treerat Tractoare Motoare Diesel Mașini de moară Prețuri de fabrică originale — Condițiuni de plată favorabile Soc. An. Română pentru comerțul de Mașini Agricole. Telefon: 151. CLUJ, str. Reg. Maria 45. Telegrama: Locomobil.

Aviz

Cantor diplomat al cursului cantoral din Blaj, om serios inteligent bun tipicist cu voace plăcută dorește un post în comuna mare s'au oraș. La dorință se prezintă pentru probă, informații la ziar.

460 3-5

Aviz

Se vinde o Mașină de Mână din mână liberă.

Zevedeu Mureșan

(479) 1-1 Ohaba de Secaș, J. T. Mică.

Vând casă în Blaj

aproape de gară, nr. 134. Două camere, o bucătărie, pivniță, bucătărie de vară, grajd, șură, grădină.

Intesniri de plată.

Informațiuni la proprietar, Mihail Ponecky, frizer, Satu lung jud. Brașov.

(464) 2-3

VITE ALTOITE bine dezvoltate, varietăți garant.

Cl. I Lei 5000, mia Cl. II Lei 2500 mia, puteți de salcâm (acății) pentru împădurit L. 400, mia, pomi roditori de toate felurile se vând cu prețurile celea mai convenabile.

La expoziția horticolă a județului Turda din 13-17 Oct. 1927, premiați cu diploma medailă de aur, pentru pomi și vițe.

Catalog la cerere gratis.

Pepiniera de pomi și vițe altoite Triteanu

gara Feldioara Răsboeni (Răsboeni Cetate) jud. Turda.

(457) 2-4

RECLAMA este sufletul comerțului